

Un drum spre JAPONIA

Sandu Osadenco

Afară erau 19 grade sub zero. Asemenea frig pe la noi se întâmplă rar. Eram la gară. Urcam în trenul cu destinația Kiev. A doua zi, în Ucraina, urma să-mi ridic viza pentru Japonia. Gerul de afară pătrundea năprasnic în compartiment. Timp de douăsprezece ore n-am riscat să scot haina de pe mine. La unu noaptea, coborât în gara Kiev, obosit de incomodități și frig, am pornit să caut un hotel. Primul din ele mi s-a înfățișat rece, cu silueta sa cenușie, sterilă. Jos, cu aspect serios și aere de persoană extrem de ocupată, m-a întâmpinat recepționista. În fața ei, aidoma unui scut cu care se apăra de musafiri nepoțiți de-al de mine, avea nelipsitul accesoriu al hotelurilor sovietice - o tăbliță metalică aurită cu inscripția "Мест нет". Operă de artă, nu altceva. Hotelul, cu dimensiuni comparabile cu cele ale piramidei lui Keops, nu avea locuri libere.

"Nici o cameră liberă în acest hotel enorm?" întrebam eu mirat. "Het!" mi-a răspuns ea, și pe deasupra cu indignare: "Вам же сказано...!" În minte mi-au răsărit prezumțioasele moto-uri ale copilăriei mele trăite în perioada sovietică "Мест нет", "Пива нет", "Слава КПСС". Cu mare greu, însă, după discuții îndelungate, s-a găsit un locușor și pentru mine.

Dimineața, ghiftuit cu ouă prăjite (căci acesta e felul de mâncare servit la dejun la hotelurile postsovietice), mi-am pus cravata și am luat-o într-un taxi spre Kreșceatik în căutarea Ambasadei Japoniei. Formalitățile au decurs rapid și exact. Peste 20 min. aveam aplicată, deja, în pașaport ștampila respectivă. A doua zi mă aștepta una din cele mai impresionante călătorii din viața mea. Atât de departe de casă nu fusesem niciodată. Plecam în Japonia.

La 14.10, în aeroportul Borispol, a fost anunțată îmbarcarea pentru ruta LH 3261 cu destinația Frankfurt. Peste 20 de minute eram deja la bordul unui Boeing-737 aparținând companiei Lufthansa. Era prima mea experiență de zbor cu un aparat străin. Spațios și confortabil, el imprima senzația de liniște și siguranță, confirmată suplimentar prin puterea cu care motoarele au propulsat avionul în momentul decolării. Aproximativ într-o oră și jumătate, coboram în holul aeroportului Internațional Frankfurt. Mirosul de "străinătate" se făcea simțit peste

tot. Spații imense, restaurante, magazine. Cinci ore, pe care urma să le trăiesc aici, promiteau o după-amiază frumoasă. Așa a și fost. În general, am impresia că holurile marilor aeroporturi ale lumii servesc drept zone de adaptare

pentru persoanele sosite din lumea a treia. Aerul de libertate te copleșește. În asemenea ambianță te simți evadat din obișnuitul cerc al problemelor ce te frământă acasă. Nu ești dominat de nimic altceva decât de o bună dispoziție.

Tokyo, aeroportul Narita

Se făcuse seară. Am urcat într-un trenuț gen "shuttle-tram" și am trecut în celălalt terminal, destinat pentru pasagerii de cursă lungă. De sus contemplam panorama aeroportului. În depărtare am zărit 4 luminițe suspendate în aer. La un moment dat, cea de jos a dispărut, iar deasupra celorlalte trei,

imediat, s-a aprins alta. În jumătate de minut faza s-a repetat. Mi-am ținut privirea în acea direcție, urmărind coborârile. Erau farurile avioanelor ce aterizau. Pe pistele aeroportului Frankfurt, fiecare 45 de sec. aterizează câte un avion. Iar în aer, la 5-10 km distanță, angajate pe glisadă, cu farurile

aprinse, se află, mereu, cel puțin patru avioane gata să aterizeze în clipele următoare. Dincolo de aerul odihnitor al holului domnește încordarea serviciilor de dirijare a zborurilor, nevăzută și nesimțită de valul de mii și mii de pasageri găzduiți de acest imens port aerian al Europei.

Frankfurt International Airport

La ora 18.30 m-am apropiat de ghișeu al companiei JAL (Japan Airlines). O japoneză mică cât o jucărie, cu aspect de păpușă proaspăt scoasă din cutie, zâmbind simpatic, mi-a controlat pașaportul reținându-și atenția mai mult ca de obicei asupra ștampilei aplicate la Kiev. "Nu se vede prea bine" mi-a zis, „dar o să explicați la Tokyo. "Please..." mi-a întins ea ticket-ul de bord și mi-a arătat drumul spre

"business lounge". Mărturisesc - habar nu aveam ce înseamnă "business lounge", dar am urmat calea indicată. Și de această dată am rămas profund impresionat de cele văzute. Era o încăpere, mai bine zis, un hol confortabil, cu pereți tapisați cu tot dichisul, mobilă scumpă, mese cu băuturi răcoritoare și alcoolice, cu fursecuri, bomboane etc. "U-u-u-a-a!" mi-am zis. "Ce-i cu toate astea?". Omul nostru, când vede exces de ospitalitate, începe a face nervi. Am fost și eu cuprins de o scurtă neliniște. "Poate am greșit ușa?" m-am întrebat. Dar la

iesire am văzut afișat "JL408 Frankfurt-Narita (Tokyo) 20.50". Înseamnă că nu am greșit. Toate bunătățile astea erau și pentru mine. Am trecut ferm înainte, am luat un pahar cu suc, o bombonică și m-am cufundat într-un fotoliu imens plasat în fața televizorului. "Da-a-a" mă gândeam "are parte omul în viață și de zile bune...". Lipseau doar vreo doi îngerași să zboare deasupra mea.

Business lounge-ul din aeroportul Frankfurt

Boeing 747-400 în zbor deasupra Mării Japoniei

Peste aproximativ treizeci de minute am fost invitați la bord. Coridorul ducea direct în interiorul avionului. Trecând vreo 50 de metri, m-am pomenit în salon neștiind încotro să merg. Ca să nu rețin lumea, am luat-o la dreapta, în primul compartiment.

Stewardesa, zărind biletul pe care-l țineam în mână, s-a îndreptat spre mine. "Sir, business-class is upstairs" m-a orientat ea spre scările ce duceau la etaj. Abia în acel moment îmi dădusem seama de unde s-au luat "business lounge", prăjiturile, băuturile etc.

Partea japoneză, care mă invitase, mă transporta la Tokyo la standard "business-class". Mamă dragă...! Urcam scările fiind buimăcit de dimensiunile avionului. Era un "Boeing 747-400" de toată frumusețea. Sus, la etaj, mi-am ocupat locul. Aruncând o privire

prin hublou, abia mi-am reținut exclamația. De sub mine pornea o aripă imensă, cât un teren de fotbal, care se termina undeva în depărtare. Așa ceva nu văzusem niciodată. Până în acel moment, eram obișnuit cu aripi normale de TU-134. Dar aici, uite ce

se face... Apropo, nu știu din ce cauză, terenul de fotbal a devenit, în ultimul timp, unitate de măsură a suprafețelor. Cine a mai inventat acest lucru? Îl repet și eu, ce să fac?

O altă piesă deosebită era fotoliul destinat pasagerilor ce călătoresc în acest compartiment. E un gen de transformator electromecanic care satisface cele mai exigente pretenții ergonomice pentru călătorii la distanțe intercontinentale. La comandă, poți acționa chingi telescopice, suporturi pentru picioare, perne pentru cap etc. Blocul de fotolii e dotat cu două display-uri LCD pentru fiecare pasager în parte. Masa rotativă și talgerul pentru cocktailuri completează gama de comodități. Distanța între rânduri e de aproape 1,5 metri pentru cazul în care

Fiecare pasager beneficiază de câte un set de accesorii personale, considerate necesare în timpul zborului: pachet igienic în care găsești, un săpunel, parfum, șervețele, o perie de dinți, pastă, bețișoare de scobit pe unde ai de scobit etc. De asemenea, mai ai parte de o pătură, un prosop, papuci de cameră, cască-radio, pernă, o mască ce-ți protejează ochii de lumină în timpul somnului, dopuri pentru urechi etc. Ce să spun - o întreagă zestre. Plapumele, pernele și căștile le restituie la ieșirea din avion - celelalte îți rămân drept suvenir. Meniul include bucate japoneze, europene și cele din fructe de mare. În eventualitatea existenței unor pasageri de religie musulmană, mâncarea nu include preparate din carne de porc.

dorești să transformi fotoliul într-un fel de pat. Astfel, cobori speteaza fără a incomoda pasagerul din spate. Spre deosebire de companiile noastre, aici diferența de comodități între clasa business și cea economică e uimitoare. Am prins și eu să apăs, discret, butoanele pe care le aveam la îndemână pentru a mă familiariza cu această minune. Patru programe demonstreu concomitent filme artistice: comedii, melodrame, detectiv. Filmele pot fi vizionate, la alegere, în limbile japoneză, engleză, franceză. Dacă obosești de filme, poți asculta muzică. Radioul de bord îți oferă 12 programe de muzică clasică, operă, jazz, blues, rock american, francez, japonez, muzică orientală etc.

La 21.05 remorcherul a urnit avionul din loc. Priveam curios în jur. Încercam să ghicesc ce se întâmpla în acel moment în carlingă. Echipajul ne-a salutat respectuos. Au mai trecut câteva clipe. Căpitanul primise acceptul pentru decolare și linerul și-a luat vânt pe pistă.

"Ladies and Gentlemen- decolăm" s-a auzit în difuzoare.

În acel moment imensa mașină s-a desprins de pistă, dispărând în întunericul nopții.

Senzația de stabilitate a fortăreței zburătoare mă impresiona. Avionul parcă încremenise în aer. Ne deplasam ușor, la înălțimea de 10 kilometri, cu viteza de 950 km la oră.

Noaptea a trecut fulgător de repede. Mergeam spre răsărit scurtând timpul. Peste trei ore se făcuse deja lumină. Venea dimineața zilei următoare. Stewardesele, păstrând simplitatea și naturalitatea, ne țineau în aria grijii lor.

După 12 ore de zbor au fost anunțate pregătirile pentru aterizare. Mașina s-a lăsat un pic pe stânga, făcând un viraj de 360 de grade deasupra coastei Pacificului. Manevrelor erau vizualizate pe ecran. Trecusem deja Marea Japoniei și chiar toată Japonia de la Vest spre Est. Avionul acționase flapsurile sale imense și plana, acum, deasupra suburbiilor Tokyo. În câteva minute coboram la Aeroportul Internațional Narita.

După cum mi-a și promis "păpușa" de la Frankfurt, serviciul de imigrare al Japoniei s-a arătat nemulțumit de faptul cum arăta viza din pașaportul meu. Studiind pagina, am căzut de acord. Ștampila era aplicată dintr-o lovitură și

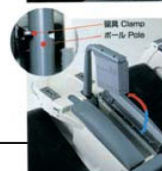
nu era suficient de clară. Am fost rugat să mă rețin un pic. În aproximativ o jumătate de oră situația a fost clarificată. Scăpat de control, am pornit să-mi caut bagajele. Mare mi-a fost mirarea

când mi-am văzut valiza stând singuratic în mijlocul sălii. Cineva, cred, în lipsa mea, a scos-o de pe banda rulantă, eliberând transportorul pentru următorul val de bagaje.

ビデオモニターのご案内 Video Monitor Instructions

セッティングと収納
Setting & Storage

Cartierul Shinjuku. Foto: S. Osadenco

În Japonia sosisem pentru un training ținut de JICA (Japan International Cooperation Agency) și acum, conform instrucțiunilor primite la Ambasada din Kiev, urma să găsesc adresa respectivă. Centrul International de Training a stăruit mult asupra

asigurării unei bune organizări.

"Sir!" am auzit pe cineva chemându-mă din dreapta. Un japonez, din spatele unui ghiseu, arăta cu degetul spre mine.

"Sorry! JICA?" m-a întrebat.

"Yes!" i-am răspuns. Mi-a făcut semn să mă apropii.

"Numele?"

I-am spus cum mă cheamă. M-a găsit în lista oaspeților. A făcut o notiță și, cu palma deschisă, m-a împins în piept, aplicându-mi pe haină un sticker cu inscripția JICA (citiți "giaica").

Apoi m-a întors prietenos la 90 de grade și mi-a arătat direcția în care trebuia să merg. În acel moment, o japoneză mică, robustă, de vreo 50 de ani, apropiindu-se brusc din spate, mi-a înșfăcat valizele și, cu tot cu ele, a rupt-o din loc cu o viteză meteorică. Pentru o clipă rămasem șocat. Am luat-o în goană după ea. Nu eram obișnuit cineva să-mi care valizele, cu atât mai mult acest lucru să fie făcut de o femeie. Am reușit s-o ajung abia lângă dispeceratul din "Limousine Bus Station". Femeia a aruncat bagajele jos, lângă un administrator, care i-a aplicat o ștampilă într-un carnet. În aceeași clipă,

ea dispăruse la fel de misterios după cum a și apărut. Administratorul s-a uitat la stickerul de pe haina mea, și-a notat numărul, mi-a înmănat un bilet galben de autobuz și în timp ce-l analizam, dintr-o lovitură, mi-a mai aplicat alt sticker pe palton. Începeam să semăn cu o banderolă multicoloră. Oricine putea, deja, să-mi citească istoria: cine sunt, de unde vin și ce vreau să fac. Interesant, m-am gândit, voi putea oare să le dezlipeșc, ori voi umbla cu acest decor toate cele 20 zile de aflare în țară?

Cartierul Shibuya. Zona Comercială importantă în centrul Tokyo.
Foto: Sandu Osadcenco.

Biletul galben era pentru autobuzul de la 17.37. Apropoiindu-mă de mașină, am încercat să încarc valizele în secția de bagaje. Șoferul vehiculului s-a avântat spre mine, făcându-mi semne de interdicție. A consultat biletul, explicându-mi prin gesturi energice să mai aștept un pic. Autocarul său era cel ce pleca la 17.32. Cel de 17.37, pentru care aveam bilet, sosea într-un minut. Într-adevăr, în câteva clipe sosise un autocar identic. M-am apropiat de el. Șoferul a prins să studieze informația agățată pe mine. În acel moment, asistentul său, întorcându-se, fără nici un cuvânt, mi-a mai lipit încă un sticker. "O-o-o", zic "sunt bun de clown".

Am intrat în autocar, descoperind același lux pe care-l notasem și în avion. La început, termenul "Limousine bus" îmi trezise nedumeriri. Acum, aflându-mă în interior, am înțeles că nu era un simplu cuvânt: fotolii enorme, display-uri, garderobă, cafea. Urma să merg aproximativ 60 km până la "TCAT" (Tokyo City Air Terminal) și, de acolo, spre Cartierul general "JICA" din centrul orașului.

Narita. Stația Limousine Bus Station

Oriunde n-ai merge în străinătate, prima impresie o produce peisajul din jur și drumul de la Aeroport spre oraș. Narita e înconjurată de un nod de autostrăzi moderne, care mi s-au părut chiar un pic mai bune decât ale noastre. Sunt întinse pe un sol maro-pietros cu vegetație scundă. Se făcea seară și lampadarele, de-a lungul șoselei, se aprinseseră deja. Puterea celor peste 20 de stații electrice nucleare se face simțită peste tot, începând chiar de aici

- de la poarta Japoniei.

În gânduri și meditații latente asupra celor simțite a trecut o oră. Autocarul "a ancorat" în fața "TCAT". Hamalul, într-un sacou alb cu o bonetă cam stranie pe cap, luase deja valizele mele, marcate și ele cu fel de fel de ieroglife, și le ducea, acum, spre reprezentanța JICA din acest terminal. Peste 10 min., încărcat cu scheme, instrucțiuni și cu un nou sticker pe mine, am fost condus spre un alt peron. Ultimul segment până la Centrul Internațional de Training urma să-l parcurg cu taxiul.

La câteva zeci de metri, în fața mea, zărisem doi indivizi de factură europeană, decorați, la fel ca și mine, cu o mulțime de stickere multicolore. La prima vedere, aveai senzația că sunt suporterii ai vreoa unei echipe de fotbal sau că sunt de la circ. "Zdravstvuite." cu un accent pronunțat caucazian m-au salutat ei.

"Zdravstvuite" făcusem eu, înțelegând că m-au recunoscut după exteriorul bizar pe care-l aveam cu toții. Erau doi georgieni de la Tbilisi, sosiți pentru același training. Stăteau un pic sfiați într-o parte, însoțiți, și ei, de un hamal, care prinse a plasa îndemânatec valizele

în portbagajul unui taxi voluminos, staționat în fața noastră. Văzând că sunt cu videocamera, ei îmi oferiseră bancheta din față, alături de șofer. Hamalii, terminând de încărcat valizele, au luat poziție de "drepti" și ne-au salutat printr-o plecăciune adâncă. Încrămenind astfel, ei și-au ațintit privirile în asfalt până în momentul în care mașina noastră dispăruse din vedere.

Noi, veniți dintr-o zonă în care lipsește sentimentul de stimă și respect reciproc între oameni, ne-am simțit jenați. Zămbetele de recunoștință pe care le-am schițat, cred, aduceau mai mult a grimase rușinate. În acel moment, am simțit că aș sări și eu din mașină și i-aș saluta, mulțumindu-le pentru grija cu care ne-au tratat. Dar, mașina era deja departe, gonind pe un viaduct suspendat undeva între cer și pământ.

Sandu Osadcenco

Tokyo. Centrul Akihabara sau Electronic Town după cum îl numesc japonezii. Aici sunt concentrate cele mai mari magazine de electronică din lume.